

Pasvalio rajono
Joniškėlio Gabrielės Petkevičaitės-Bitės vidurinė mokykla

Justina Vaitkevičiūtė
10b klasės mokinė

Esė
Linktelėjimai

Mokytoja Laima Vaitkevičienė

Joniškėlis
2004

Dievas pakelia antakį

„Sėskis,“ – sako draugė ir uždaro kambario duris. Atsisėdu. Draugė pasakoja apie vakar matytą filmą. Klausia, kaip man patiko. Sakau, kad labai, nors to filmo nemačiau. Draugė sako, jog jai patikęs pagrindinis herojus. O jo mylimoji – nelabai. Pritariu. Ji kalba apie filmo finalą. Suskamba telefonas. Draugė atsiliepia. Skambina teta iš Ukmergės. Draugė pasiima popieriaus lapelį. Parašo: „Palauk. Aš tuoj, tik minutę pakalbėsiu“. Išeina ir uždaro duris.

Aš žiūriu į raštelį. *Po minutės užrašas „tik minutę“ pasikeičia į „tik dvi minutes“. Po antros minutės į „tik tris minutes“. Po trečios – „tik keturias minutes“.* Atsibosta. Prieinu prie lango. Kaktuso spygliais karstosi voras. *Pamatęs mane nusišypso ir pamerkia akį. Parodau jam liežuvį. Voras išsiveidžia. Pažiūriu į lapelį. „Tik dešimt minučių“.* Atsisėdu. Darosi nesmagu. Dėl nepažiūrėto filmo. Tetos skambučio. Įžeisto voro. Prieinu prie kaktuso. Voras į mane net nepasižiūri. Nuliūstu. Niūniuojau: „Atleisk man...“. *Voras atsisuka ir sako: „Štiš“.* Pasitraukiu į šalį. Imu vaikštinėti po kambarį. Ant stalo pamatau sąsiuvinį su katinu alyvose. Atsiverčiu. Pirmame puslapyje didelėmis violetinėmis raidėmis parašyta: „Dienoraštis“. Apsidžiaugiu. Imu vartyti. *Staiga išgirstu kažką piktai šaukiant. Apsidairau. Voras nuo kaktuso man mojuoja. Kumščiais. Užverčiu dienoraštį. Voras papurto galvą. Atverčiu dienoraštį. Voras patenkintas nusišypso. Atropoja prie manęs ir atsisėda ant peties. Linkteli galvą. Imu skaityti.*

Draugė rašo apie vakar matytą filmą. Apie meilę jo herojui. Apie tai, kad ruošiasi paskambinti tetai iš Ukmergės. Skundžiasi savo gyvenimu. Svajoja apie laimę. Apie šlovę. Milijoninį uždarbį. Vilą Majamyje. Romaną su kino žvaigžde. Santuoką su Justin‘u Timberlake‘u. Du mėlynakius vaikus. Kovinį šunį. Skaitau ir mano skruostais rieda ašaros. Viskas taip gera ir gražu. Man irgi to reikia. *Voras abejingai pasikaso pakaušį. Klausiu, ar jis irgi to nori. Voras gūžteli pečiais.*

Aš atsistoju. Vaikštau iš vieno kambario galo į kitą. Kalbu. *Voras, ranka pasirėmęs galvą, manęs klausia. Sakau jam, kad trokštu šlovės. Laimės. Milijoną kainuojančios vilos. Darbo Majamyje. Romano su Justin‘u Timberlake‘u. Santuokos su kino žvaigžde. Kovingo vaiko. Dviejų mėlynakių šunų. Voras sako, kad tai jam jau girdėta. Aš sakau, kad taip negali būti. Kad tai mano patys slapčiausi troškimai, kurių dar niekam neišsakiau. Jis pirmas juos išgirdo. Voras sako, kad labai panašu į draugės. Sakau, kad ne. Jis teigia, kad taip. Šaukiu, kad ne. Draugė nori dviejų vaikų, aš vieno. Voras gūžteli pečiais ir sako, kad esmė ta pati. Sakau, kad ne.*

Ant manęs byra tinkas. Prasiveria lubos. Pakeliu akis į viršų. *Girdėti arfų muzika. Voras sako: „Girdi?.. Mums groja angelai...“.* Nusipurtau. Nuo lubų toliau byra tinkas. Pro skylę į mane žiūri Dievas. Pamaldžiai sudedu rankas. Kalbu „Tėve mūsų“. Dievas numoja ranka ir liepia negaišti laiko. Nutylu. Dievas nulipa į kambarį ir atsisėda ant sofutės. Voras pasislenka į šalį. Dievas pasiima dienoraštį. Pažiūri į katiną. Į alyvas. Šypteli. Sąsiuvinį numeta į šalį. Prabyla. Kalba apie svajones. Sako, kad svajoja apie ramybę. Prisimenu Cortazarą. Sakau: „Varžtas – tai ramybė“. Dievas pakelia antakį. Nuleidžia ir numoja ranka. Liepia nepertraukinėti. Kalba apie draugę. Apie mane. Aš kažko nenugirstu ir paprašau pakartoti. Dievas pakelia antakį. Voras prunkščia į saują. Parodau jam kumštį. Dievas sako, jog

padariau vieną didelę nuodėmę. Klausiu, kokią. Dievas liepia užsičiaupti, nes prirašys man dar vieną. Nutylu. Dievas bara mane už svetimų svajonių vogimą. Sakau, kad tos svajonės mano, čia draugė jas... Dievas rėkia: „Užsičiaupk!“. Priekaištauja už svetimo dienoraščio skaitymą. Voras pritariamai linguoja galvą. Supykstu. Nusiaunu šlepetę ir trenkiu jam. Voras miršta. Dievas atsidūsta. Sako, kad padariau dar vieną nuodėmę. Ir kad dabar mano troškimai niekad netaps realybe. Nebent sugalvočiau kažką tokio, kas mustebintų net jį. Susimąstau. Sakau, kad sutikčiau tekėti ir už Robbie'o Williams'o. Ir darbovietė galėtų būti ne Majamyje, o Havajuose. Dievas palinguoja galvą. Sako, kad tai jau girdėta. Ir kad nieko naujo aš nesugalvosiu. Klausiu, kodėl. Dievas kalba apie asmenybės praradimą. Šou verslą. Žiniasklaidos įtaką. Stojasi nuo sofos ir dainuoja: „...reading on a headlines, watching on a TV...“. Paprašau bilieto į „Travis“ koncertą. Dievas numoja ranka. „Girdėta“. Lipa atgal į dangų. Rėkiu: „Ė! Kas lubas sutvarkys?!“. Dievas pakelia antakį. Spragteli pirštais. Tinkas nuo grindų ir nuo mano pečių kyla lubų link. Skylė traukiasi. Nebematau Dievo, tik pakeltą antakį. Tinkas limpa prie lubų. Antakio nebematyti.

Atsisėdu ant sofos. Ten, kur guli voro kūnelis, kažkas dygsta. Pasilenkiu pažiūrėti. Į veidą tvoksteli alyvų kvapas. Atsilošiu. Iš alyvų krūmo iššoka katinas. Palenda po stalą. Nusipurtau. Alyvų nebėra. Katino irgi. Už sienos girdėti „...reading on a headlines, watching on a TV...“. Pažiūriu į draugės raštelį. „Palauk. Aš tuoj, tik tris valandas dvidešimt septynias minutes pakalbėsiu“. Atsistoju. Nueinu į virtuvę. Draugė miega padėjusi galvą ant stalo. Šalia guli telefonas. Iš jo sklinda tetos balsas. Nusiaunu šlepetę. Užsimaju.

Dievas pakelia antakį.

Vesternas

Sučirškia žadintuvas. Herojus apsiverčia ant kito šono. Galvą užsikloja antklode. Žadintuvas čirškia toliau. Herojus nusikeikia ir jį išjungia. Toliau miega.

Po penkiolikos minučių į kambarį įeina herojaus motina. Maždaug keturiasdešimties metų moteris. Plaukus besikerpanti pas tą pačią kirpėją kiekvieno mėnesio pirmą šeštadienį. Skaitanti „Moterį“. Nagus lakuojanti tamsiai rudai. Kasdien su geriausiom draugėm gerianti kavą ir žiūrinti „Nomedą“. Dievinanti amerikiečių melodramas ir Džeką Nikolsoną. Kartais ir savo vyrą. Besiaukojanti dėl šeimos. Perkanti tik šeimyninį tualetinį popierių. Ir tik iš „Maximos“.

Ji kritiškai nužvelgia herojaus kambarį. Liepia keltis. Herojus nekruta. Ji paklausia, ar šis blogai jaučiasi. Herojus atsako: „Ne, mam“ ir lėtai rangosi iš lovos. Ražosi. Motina liepia paskubėti. Pusryčiai atšals. Herojus palinguoja galvą. Sako: „Gerai, mam“ ir nuslenka į vonią. Motina susiraukia. Paklausia: „Ar tu lovą kada pasiklosi?“. Herojus tyli. Motina nueina į virtuvę.

Herojus nusiprausia. Susiranda švarias kojines. Pageidautina, juodas. Arba tamsiai pilkas. Apsirengia. Nueina į virtuvę ir atsisėda prie stalo. Ten jau sėdi tėvas. Žilstelėjęs ponas, besidomintis politika. Nekenčiantis šampano ir kaimyno dukters. Dievinantis bokserius ir anekdotus.

Jis griežtai nužvelgia sūnų. Tada pasisuka į žmoną. Sako, kad paduotų kavą. Žmona paklausia, ar reikia pieno. Tėvas papurto galvą. Pasiima paduotą puodelį. Skaito „Lietuvos rytą“. Motina paduoda herojui pusryčius. Šis šakute gnaibo maistą. Tėvas pažiūri į sūnų. Atsistoja. Motina pasitraukia nuo viryklės. Palydi tėvą ligi durų. Pakšteli į skruostą. Atsistojusi tarpdury pašluoste valosi rankas. Palaukia, kol vyras įlips į automobilį. Grįžta virtuvėn. Paklausia herojaus, ko šis norėsiąs pietų. Jis gūžteli pečiais ir paprašo duoti tris litus. Ne, geriau keturis. Motina išsitraukia piniginę. Paduoda pinigus. Palinki sėkmės. Eina plauti indų. Herojus pasiima kuprinę ir mobilųjį telefoną. Eina į mokyklą.

Namų durys. Septyni laipteliai žemyn. Laiptinės durys. Kiemo takelis. Vejos kampas. Vėl takelis. Herojus skaičiuoja. Vienas žingsnis. Du. Trys. Keturi. Gretimo namo kampas. Dar trys žingsniai. Herojus sustoja. Atsisuka. Namų langų nebesimato. Herojus šypteli.

Laukiniai vakarai. Gelsvai dulkėtas laikas. Nedidelis miestelis. Abejingas vyras balnoja dar abejingesnį žirgą. Ramios moterys eina į bakalėjos krautuvę. Derasi su prekybininkais. Sveikinasi su ramiomis kaimynėmis. Perka vaikams ledinukus. Šie ištraukia iš burnų pirštus. Griebia iš rankų saldinius. Seilėtais pirštais lupa čėžančius popierėlius. Brukasi ledinukus į burnas. Išplečia mėlynas akis. Porą kartų sumirksi gelsvomis blakstienomis ir seilėjasi. Seilės tykšta ant žemės. Po kojomis susidaro balutės.

Staiga vaikai suklūsta. Išsitraukia iš burnų ledinukus. Pasuka šviesias galveles durų pusėn. Sučeža sijonai. Motinos griebia vaikus už rankų. Pasitvarko plaukus. Bakalėjininkas prieina prie durų. Žvilgteli pro apmusijusį stiklą. Linkteli galvą. Moterys eina lauk. Paklusnūs mažiai seka iš paskos. Bakalėjininkas atsistoja krautuvės tarpdury.

Tolumoje ryškėja raitelio siluetas. Visi pagarbiai žiūri ton pusėn. Raitelis artėja. Damos intensyviau tvarkosi plaukus. Ryškėja platūs raitelio pečiai. Moterys net sukaitusios purena plaukus. Ima lėkti žiezirbos. Svyla sijonai. Vaikai nepatenkinti zyzia. Damos nekreipia dėmesio. Vaikai timplėli už svylančių sijonų. Damos atsipeikėja. Nurimsta. Raitelis jau čia. Visi užgniaužia kvapą.

Šis kaubojus šauniasias Vakaruose. Jo pečiai plačiausi. Barzda šiurkščiausia. Žvilgsnis paslaptiškiausias. Keiksmožodžiai riebiausi. Tabakas stipriausias. Žirgas eikliausias. Visi Vakarai tai žino. Žino ir jis pats.

Kaubojus linkteli damoms. Pristabdo žirgą. Lėtai joja miestelio gatve. Leidžiasi grožėtis jo stotu. Damos atsisuka. Žiūri išplėtusios akis. Pražiojusios burnas. Nutįsta seilės. Tykšta ant žemės. Po kojomis susidaro balutės. Vyrai palinguoja galvom. Nusispjauna. Paima nuobodžiaujančius vaikus už rankų ir vedasi namo. Ten, kur nėra kitų kauboju, tik jie – šeimų galvos. Moterų seilės ir vyrų seilės lėtai geriasi į Laukinių Vakarų žemę. Žemę, iš kurios išaugo tūkstančiai šaunių kauboju.

Kaubojus prijoja saliūną. Pririša žirgą prie stulpo. Linkteli abejingiems vyrams. Įeina į vidų. Sustoja prie durų. Įremia rankas į šonus. Lėtai nužvelgia kitus kaubojus. Šie akimirką sustingsta. Nebekvėpuoja. Įsivyrauja mirtina tyła. Staiga vienam kaubojui ima gurgti pilvas. Mūsų kaubojus suraukia antakius. Pažvelgia į tą, kuriam gurgia pilvas. Gurgimas netyla. Kaubojus supyksta. Staigiu judesiu išsitraukia pistoletą. Paleidžia kulką nelaimėliui į kaktą. Papučia į pistoleto vamzdį. Staigiai paslepia ginklą. Linkteli galvą. Sukiša nykščius į kelnių kilpas. Žingsniuoja baro link. Kiti kaubojai atsidūsta. Pagarbiai žvelgia jam pavymui. Kaubojus atsisėda prie baro. Pamerkia akį padavėjai. Ši paklausia: „Kaip visada?“. Kaubojus linkteli galvą.

Mūsų herojus švilpteli draugui. Šis iškiša galvą pro langą ir pamoja ranka. Herojus linkteli galvą. Palaukia, kol draugas išeis į kiemą. Lėtai ištraukia ranką iš džinsų kišenės. Tvirtai paspaudžia bičiuliui ranką. Reikšmingai pažiūri į bičiulio batus. „Nauji kedai?“. Bičiulis linkteli galvą. „Visai nieko,“ - ir lėtai įkiša ranką į kišenę.

Kaubojus užsirūko cigarą. Tirštų dūmų apskritimai kyla lubų link. Kaubojus reikšmingai žiūri į saliūne esančius žmones. Lėtai atsisuka į padavėją. Liepia pakviesti šeimnininko dukterį.

Herojus išdidžiai eina mokyklos koridoriais. Smakras šiek tiek pakeltas. Skvarbus žvilgsnis nukreiptas virš žmonių galvų. Kuprinė atsainiai užmesta ant vieno peties. Jam praėjus padvelkia vyriškais kvėpalais. Visi atsisuka. Žiūri į lėtai tolstantį siluetą.

Į saliūną lėtai įžengia įstabaus grožio mergina. Prieina prie kaubojaus. Liaunomis rankomis apglėbia plačius pečius. Pakšteli į vėjų nugairintą skruostą. „Pagaliau grįžai... Aš tavęs taip laukiau...“. Kaubojus reikšmingai pažvelgia į merginą. Tvirtai apkabina jos liauną liemenį. Pasisodina merginą ant kelių. Savo stipria ranka glosto jos šviesius plaukus. Mergina nusišypso. Apkabina kaubojaus kaklą. Priglaudžia galvą prie jo skruosto.

Lėtai prasiveria klasės durys. Į vidų įžengia herojus. Sustoja. Reikšmingai nužvelgia bendraklasius. Šie pakelia galvas ir žiūri į herojų. Jis linkteli galvą.

Vaikinai skubiai šluostosi prakaituotus delnus. Tiesia rankas herojui. Šis lėtai pasisveikina su kiekvienu. Stipriai paspaudžia delną ir eina prie kito. Bendraklasiai, su kuriais jis pasisveikino, susižavėję žvelgia į savo delnus. Herojus prieina prie paskutinio. Šis pakelia galvą. Baikščiai pažvelgia į herojų. Tada į savo delną. Panarina galvą ir ištiesia ranką herojui. Šis paspaudžia delną ir tuoj pat pasišlykštėjęs atitraukia ranką. Nepatenkintas šluostosi šlapią delną. Bendraklasiai ima juoktis. Herojus atsisuka į juos ir linkteli galvą. Šie nutyla. Herojus atsigręžia į nelaimėlį ir numeta jam ant suolo popierinių nosinių pakelį.

Po trijų pamokų herojus patraukia į mokyklos bufetą. Abejingai prastumdo mažius su bandelėmis. Atsiremia į vitriną ir pamerkia akį bufetininkei. Ši nusišypso. Paklausia: „Kaip visada?“. Herojus linkteli galvą. Bufetininkė pašildo čebureką. Herojus paduoda litą. Pasiima čebureką. Atsisėda ir užsikelia kojas ant stalo. Lėtai kramto. Pavalgęs lėtai nusivalo taukuotus pirštus į užuolaidą. Atsistoja ir reikšmingai nužvelgia aplinkinius. Šypteli. Išdidžiai eina prie vienos merginų grupelės. Šios, pamačiusios herojų, ima krizenti ir taisyti plaukus. Jis atsisėda prie jų. Vieną pasisodina ant kelių. Kitą apkabina per liemenį. Likusios merginos nuliūsta. Skruostais rieda ašaros. Nubėga tušas. Pajuodęs vanduo tykšta ant bufeto grindų. Valytoja nepatenkinta brūkšteli skuduru.

Vakare herojus patogiai išsidrebia fotelyje. Pasiima distancinio valdymo pultelį. Perjunginėja TV kanalus. Nepatenkintas keikiasi. Ima intensyviau maigyti mygtukus. Įsijungia vesterną. Linkteli galvą. Pagarsina televizorių. Po penkiolikos minučių herojus užsnūsta. Galva nusvyra į vakarus. Distancinio valdymo pultelis iškrenta iš rankų.

Virš Laukinių Vakarų tvyro tiršta tamsa Prerijose staugia kojotai. Ryški mėnesiena apšviečia kaubojaus lovą. Staiga iš tamsos išnyra šešėlis. Prisėlina prie lovos. Lėtai iškelia peilį virš kaubojaus. Staigiu judesiu leidžia žemyn. Peilio ašmenys sutviska kaubojaus krūtinėje. Prerijose tebestaugia kojotai.

„Bėkim lėkim...“

Šokoladuotais pirštais perbraukiu per seno katino nugarą. Jis patenkintas murkia. Atlaužiu gabalėlį šokolado. Suspaudžiu delne. Šokoladas lėtai tirpsta. Aš pirštu kabinu jį ir tepu katinui ant nosies. Katinas patenkintas murkia. Iškiša liežuvį ir lėtai apsilaižo šokoladuotus ūsus. Staiga pašoka. Ima spigiai miaukti. Griūva ant šono. Uodega daužo grindis. Miaukia. Pašoka. Ima kosėti. Išspjauna pilką gniutulą ir neria už sofos. Bandau jį pagauti, bet katinas atsisuka ir parodo kumštį. Nusiraminu. Atsisėdu ant sofos. Žiūriu į pilką gniutulą ant kilimo.

Kažkas skambina į duris. Neatidarau. Laukiu, gal nueis. Toliau skambina. Atidarau. Į mane žiūri kaimyno pusseserė. Nespėju nė pasisveikinti, o ji jau sėdi ant mano sofos. Išsitraukia mobilųjį telefoną ir puola pasakoti apie naują susirašinėjimo draugą. Apie tai, kaip švęs Naujuosius metus. Apie buvusį vaikina. Naują vaikina. „Panelės“ konkursą. Apie tai, kad vakar matė Mikutavičių, perkantį dešrą. Kad mama nusipirko nuostabų lūpdažį. O draugė - klaikų sijoną.

Aš apsietu, jog įdėmiai klausau. Linguoju galvą. Laukiu, kol iš už sofos išlįs katinas. Pusseserė įnirtingai kažką pasakoja. Mojuoja rankom. Krato galvą. Aš nekreipiu į ją dėmesio. Užsimerkiu. Ji kalba dar įnirtingiau. *Aš staigiai pašoku. Imu spigiai rėkti. Griūvu ant šono. Kumščiu daužau grindis. Rėkiu. Pašoku. Imu kosėti. Išspjaunu pilką gniutulą. Neriū už sofos. Pusseserė bando mane pagauti. Aš susigūžiu kamputyje. Ji tiesia rankas į mane. Imu šnypšti. Rankos artėja. Įkandu jai į alkūnę. Pusseserė atitraukia rankas. Spiegia iš skausmo. Griūva ant kilimo. Vartosi nuo vieno šono ant kito. Pavargusi nutyla ir užmiega. Apsidairau. Katino pėdelės veda prie skylės sienoje. Virš jos kabo užrašas : „Ekspresas į AN šalį“. Nuspaudžiu mygtuką šalia iškabos. Pasigirsta traukinio ūkimas.*

AN šalies stotyje manęs niekas nepasitinka. Nepasitinka, nes čia nėra bendravimo. Vien bendraujantieji. Padedu lagaminą ir atsisėdu šalia. Dar dešimt keleivių padaro tą patį. Užverčiu galvą ir žiūriu į skylėtas stoties lubas. Švininės debesų vatos gabalai byra ant mano pečių. Pilkas dangus pamažu leidžiasi į stotį. Nepatenkinti keleiviai pasiima lagaminus ir eina lauk. Aš darau tą patį.

Einu klevų alėja. Ant suoločių sėdi porėlės voratinklių spalvos veidais. Pavandenijusios jų akys žvelgia traukinių stoties pusėn. Einu toliau. Pasigirsta duslus garsas. Sustoju. Atsisuku. Dangus užgriuvo stotį. Nebeliko kelio atgal. Lagaminas išslysta iš rankų. Imu inkšti. Undiniškos akys nukrypsta į mane. Išsigąstu, kad mane ištiks stoties likimas. Leidžiuosi bėgti. Tiršto oro gijos vejasi apie kojas. Sulėtinu. Apsiblausę žvilgsniai nukreipti į šoną.

Ant vieno iš suoločių uždėta lentelė „Rezervuota“ su mano vardu. Šalia sėdi vaikinai voratinklišku veidu. Pamatęs mane nuima lentelę ir įsideda į kišenę. Atsisėdu ant suoločio. Vaikinas paima mano delną ir glosto. Aš bandau ištraukti ranką, tačiau vaikinai stipriai sugriebia už riešo. Nurimstu. Vaikinas ištiesia ranką ir rodo varpinės link. Apsidairau. Visos kitos porėlės žiūri ten pat. Varpinės stogas skylėtas. Švininė dangaus vata pro skylę byra vidun. Klausiu vaikino, kas čia dedasi. Žodžiai virsta pilka vata ir byra man po kojom. Čia nėra bendravimo. Netgi žodžių. Pasigirsta duslus garsas. Dangus užgriūva varpinę. Porėlės nukreipia savo žvilgsnius į kitą objektą. Vaikinas man kažką sako ir iš jo burnos byra dangaus gabalėliai.

Gūžteliu pečiais. Vaikinas iš kišenės išsitraukia kažkokį popierėlį. Paduoda. Toliau glosto mano ranką.

Apžiūriu lapelį. AN šalies asmens tapatybės kortelė. Parašytas mano vardas. Pavardė. Asmens kodas. Kortelės numeris. Įdėta nuotrauka. Mano parašas. Kitoje pusėje nurodyta išdavimo data. Tuo metu, kai bandau ją išžiūrėti, vaikinas apspjauna kortelę švinine vata. Nagu ją nukrapštau. Parašyta mano gimimo data. Spjaunu vaikinui į veidą vatos gniutulą. Bandau rėkti. Mano gerklė pilna dangaus. Vaikinas prideda pirštą prie lūpų. Užsičiaupiu. Pasigirsta duslus garsas. Dangus vėl kažką užgriuvo. Porelės nukreipia žvilgsnius į mane. Suprantu, kad atėjo mano eilė. Švininio dangaus gabalėliai toliau byra.

Kai viskas baigsis, kai dangus užgrius mane, mano kūnas pasidengs voratinkliu dangalu. Akys bus nebe mano, o undinės. Pilkai melsvos. Pilkumas bus toks ryškus ir grynas, kad jos bus daugiau pilkos nei melsvos. Aš amžiams pasiliksiu čia. Šalyje, kur nėra bendravimo. Traukinių stoties. Praeities. Ateities. Vien tik klevų alėja. Suoleliai grakščiomis kojėlėmis, prie kurių (ak! kaip) gražiai atrodytų vazonėliai su pelargonijomis. Porelės, besispjaudančios pilka vata. Dangus virš jų, kuriame nėra nieko. Kuris naikina viską, kas nepriklauso AN šaliai. O AN – ne karinė sąjunga. Ne prekinis ženklas. AN yra dievas. Amžinas Nuovargis. Dievas, kuris yra šalia kiekvienos alėjos porelės. Sugeria žodžius ir audžia iš jų švininę vatą. Dangu. Vaikiną, sėdintį šalia. Mane. Aš meldžiuosi tam dievui. Jis glosto mano ranką. Beria vatą ant mano pečių.

Oras apie mane nebejuda. Voratinklio spalvos ranką glosto vaikinas. Mano akys pilkos. Aš tik maniau, kad jos kitokios spalvos. Nėra kito laiko, tik AN laikas. Nėra kitos erdvės, tik klevų alėja. Nėra kitos veiklos, tik nykimas. Nėra kito dievo, tik Amžinas Nuovargis. Nėra kitų namų. Mano namai čia. Šalyje, besiilginčioje kitokių būdvardžių (ir) Dievo.

Atsimerkiu. Kaimyno pusseserė aunasi batus ir dėkoja man už puikų pokalbį. Šypsausi ir linguoju galvą. Pusseserė sako, kad vėliau vėl užsuks. Linguoju galvą. Ji atsisveikina ir išeina. Iš darbo grįžta mama. Nueina į svetainę. Įsijungia televizorių. Nepatenkinta parodo į pilką gniutulą ant kilimo. „Čia kas – vata ar voratinkliai?“. Gūžteliu pečiais ir žvilgteliu už sofos. Ten guli pasakų knygelė. Paimu ją. Atsiverčiu ten, kur įdėtas senas traukinio bilietas. Skaitau.

„Bėga katinėlis, skuta, kiek drūtas, dumia per laukus ir krūmus, akis išvertęs, ausis pastatęs, lekia be kvapo ir atgal atsigrįžti bijosi, - jo uodegą griūvantis dangus vijosi! – kur čia sustosi atsigrįžti, o priešais iš krūmų iššoko kiškis.

- Katinėli rainakėli, kur tu bėgi? – paklausė nusigandęs kiškis.
- Kiški piški, bėkim lėkim – dangus griūva! – nesustodamas katinas toliau dumia.“

Paklausiu mamos, kokios spalvos mano akys. Ji, neatsigręždama nuo serialo, sako, kad rudos. Paprašau atidžiai pažiūrėti. Mama nustemba. Sako, kad pilkos.

Pasaulis yra...

„Pasaulis yra blogas,“ – sako Pranas. Linkteliu galvą. Pranas kalba apie konkurencinę visuomenę. Susvetimėjimą. Neapykantą. Tikrųjų vertybių praradimą. Paviršutinišką mąstymą. Jaunystės kultą. Aš pritariamai linksiu galvą. Pranas pasakoja apie nehumanišką elgesį su gyvūnais. Kinkuoju galvą. Kalba apie badaujančius Afrikos vaikus. Įnirtingiau kinkuoju galvą. Apie terorizmą. *Galva nusirita po stalu. Pasilenkiu. Galvą užsidedu ant pečių.* Pranas niūniuoja „Where is the love?“. Aš linkteliu galvą. *Ji pakrypsta į šoną. Pasitaisau.* Pranas sako, jog reikia eiti namo. Susitvarkyti kambarį. Nubraukti dulkes nuo tikrųjų vertybių. Suimu galvą rankomis ir porą kart linkteliu. Pranas pakšteli į skruostą ir išeina niūniuodamas „Where is the love?“.

„Mūsų butas yra blogas,“ – sako mama Pranui išėjus. Linkteliu galvą. Mama dejuoja dėl kreivų lubų. Triukšmingų kaimynų. Perdegusio automatinės skalbyklės kaitinimo elemento. Garsui pralaidžių sienų. Susiėmusi galvą rankomis be perstojo linksiu. Mama skundžiasi nepavykusiais pietumis. Dulkių siurbliu. Staiga suskamba telefonas. Nueinu pakelti ragelio. Mama toliau dejuoja.

„Mano gyvenimas yra blogas,“ – man atsiliepus sako draugė. Linkteliu galvą. Draugė sako, kad vakar matė savo vaikiną su kita. Kad priaugo svorio. Nusipirko per mažas kelnes. Susipyko su broliu. Nesupranta fizikos. Atsargiai linguoju galvą. Pasakoja, kaip vakar nusilaužė nagą. Kaip sudaužė močiutės dovanotą vazą. Smarkiau linkteliu galvą. *Ji nukrenta ant žemės. Numetu ragelį. Pasiimu galvą. Girdžiu, kaip draugė verkia į telefoną. Porą minučių paklausau. Ragelį padedu prie telefono.* Nueinu į svetainę. Įsijungiu televizorių. Žiūriu meksikietišką serialą. „Chuanai, kodėl tu man toks blogas?“ – klausia garbanota panelė. Linkteliu galvą. Einu miegoti.

Maždaug pusę trijų užsinoriu į tualetą. Prasikrapštau akis. Lėtai iškeliu koją iš lovos ir ieškau šlepečių. *Pasišlykštėjusi atitraukiu pėdą. Grindys šlapios. Tipendama pirštų galiukais išeinu į koridorių. Iš telefono ragelio teka vanduo. Girdžiu, kaip kitoje laido pusėje verkia draugė. Bandau padėti ragelį ant telefono aparato. Neišeina. Stipri vandens srovė meta jį atgal.*

Staiga iš virtuvės pasipila vanduo. Numetu ragelį ir einu ten. Pradarau duris. Vandens banga užlieja mane visą. Tvirtai įsikimbu į durų rankeną, kad nenuplautų. Bangai nuslūgus pamatau sėdinčią prie stalo mamą. Iš jos akių stipria srove veržiasi ašaros. Bandau prieiti prie jos, bet atsirita dar viena banga ir išneša mane į koridorių.

Koridoriuje vandens iki kelių. Pagalvoju, kad trūko kanalizacijos vamzdis. Atidarau tualetu duris. Išsižioju. Viduje sausa, o ant dekoruotos pakylės stovi klozetas. Iš kažkur kyla smilkalų dūmų tiesės. Įeinu į vidų. Užkabiniu duris. Lotoso poza atsisėdu ant klozeto dangčio. Sudedu rankas prie krūtinės ir užsimerkiu. Medituoju. Jaučiu, kaip mano siela atsiskiria nuo kūno. Pasiekia nirvaną. Staiga kažkas ima niūniuoti „Where is the love?“. Iš klozeto bakelio pasipila vanduo. Po manimi prasiveria žemė. Klozetas sminga gilyn. Su juo ir mano kūnas, permirkęs nuo viso pasaulio problemų.

Ryte mama pažadina mane. Šluostydamosi ašarotas akis popierine nosine sako, kad eičiau valgyti blynų. Kūkčiodama uždaro duris ir grįžta į virtuvę. Seku jai iš paskos. Virtuvė pilna dūmų. Mama skundžiasi, kad pridegino blynus. Verkia. *Ašaros tykšta ant manęs. Ima baisiai niežtėti ranką. Puolu kasytis. Pamatau rūdis ant riešo. Mama toliau verkia. Supykstu. Imu rėkti. Mama išsigąsta ir susisuka į kamuoliuką. Trenkiu durimis. Išeinu į mokyklą.*

Prie mokyklos durų mane pasitinka draugė. Verkdama puola ant kaklo. Skundžiasi, kad išsiskyrė su vaikinui. *Pažiūriu į ranką. Rūdžių dėmės plečiasi. Pasiekia alkūnę. Draugė verkia dėl prarastos meilės. Supykstu. Imu rėkti, kad taip jai ir reikia. Draugė išsigąsta ir susisuka į kamuoliuką.*

Pasisveikinu su Pranu. Šis pasisiūlo palydėti iki klasės. Pasakoja apie šiltnamio efektą. Ima niūniuoti „Where is the love?“. *Pažiūriu į ranką. Ją visą jau apėmusios rūdys. Pranas toliau niūniuoja. Supykstu. Rėkiu: „Iš kur man žinot?“. Pranas išsigąsta ir susisuka į kamuoliuką. Skambutis.*

Įeinu į klasę. Nužvelgiu bendraklasius. *Šie išsigąsta ir susisuka į kamuoliukus. Atsisėdu į suolą. Įeina mokytoja. Pasisveikina. Ima aiškinti pamoką dvidešimčiai kamuoliukų ir man. Staiga kažkas pašaukia mane vardu. Apsidairau. Mokytoja aiškina pamoką. Vėl pašaukia. Pakeliu akis į viršų. Ant lempos sėdi mano siela ir rodo atlenktą vidurinį pirštą. Išsižioju. Siela prabyla Marčėno eilėmis: „O kaip ant daug ko jau esu padėjęs! / Tad nebesiūkš man meilės. Pinigų / pasiūkš...“.* Rodau sielai kumštį. Mokytoja mane subara. „Ša, - sakau jai, - negirdžiu, ką siela sako“. Mokytoja persižegnoja ir susiriečia į kamuoliuką. Pakeliu akis į viršų. Sielos nebėra, tik iš kažkur atsklinda tolimas: „...Ir jau visai išnyki“.

Griebiu kuprinę ir skubu namo. *Surūdiję sąnariai neleidžia bėgti. Kampuotais judesiais einu mokyklos koridoriumi. Valytoja, pamačiusi mane, griebiasi už galvos: „Vajezau, vaikel...“.* Pažiūriu į ją. Moteriškė susisuka į kamuoliuką. Išeinu į gatvę. Praeiviai atsisuka į mane. Iškart susisuka į kamuoliukus. Prie namų durų pasisveikinu su laiptus šluojančia kaimyne. Ši neatsako. Laukiu, gal susisuks į kamuoliuką. Nesusisuka. Gūžteliu girgždančiais pečiais. Traukiu raktą iš kuprinės. Jis iškrenta iš rankų. Pasilenkiu jo paimti. Nebegaliu atsistoti. Surūdijęs kūnas trupa į gabalėlius.

Siela palaukia, kol kaimynė juos sušluos. Pasiima raktą. Atsirakina duris. *Įeina į vidų. Prasadaro mano drabužių spintą. Išsitraukia teletabio kostiumą. Apsivelka. Išeinu į laiptinę. Palaukia kaimynės. Ši ateina su tokiu pat kostiumu. Jiedvi susikabina rankomis. Išeinu į kiemą.*

Danguje krykštauja saulutė. Iš visų laiptinių veržiasi spalvoti teletabiai. *Bėga į žalią pievą. Pilki namai už jų nugarų virsta rūdžių krūvelėmis. Kaimynė jas sušluoja. Teletabiai glosto baltus triušius. Kaimynė į šiukšlių konteinerį beria rūdis. Tada surenka po pievą besiritinėjančius kamuoliukus. Mamos kamuoliuką. Draugės. Prano. Mokytojos. Išmeta juos į konteinerį. Teletabiai ima garsiai krykštauti. Subėga į krūvą. Apsikabina. Vienas jų Prano balsu sako: „Pasaulis yra geeeras“. Visi kiti teletabiai kartoja: „Geeeras...“.*

Vienos meilės istorija

Kai užsimerkiu, matau dykumą. Geltonas smėlis ir jokio dangaus. Jokio vėjo. Gyvybės. Iš kažkur pasigirsta balsas: „Aš čia, Fatima.“ Dykuma traukiasi. Virsta nedideliu kompaktinės pudros apskritimu virš mano galvos. Turbūt, „Manhatan“ firmos. Nesu tikra. Pudra skilinėja. Iš plyšelių lenda spalvoti šliužai. Mėlyni ir raudoni. Rangosi. Gličius kūnus dengia „Sand 76“ atspalviu. Krinta nuo apskritimo, po kuriuo aš stoviu. Palenkusi galvą, pamaldžiai sudėjusi rankas prie krūtinės. Nuo mano aureolės toliau byra smėliniai šliužai. kažkas sako: „Dykumų moterys moka laukti.“ Aš pakeliu galvą. Aureolė trupa. Pudros nebelieka. Tik vingiuoti šliužų ornamentai ant šventosios mantijos.

Atsimerkiu. Jokios dykumos. Jokių Coelho herojų. Šliužų ar kitokių šlykštynių. Tik Pranas. Laiko mano delną. Žiūri į akis. Veidas „Natural 77“ atspalvio. Nemanau, kad jis naudoja pudrą. Abejoju net dėl plaukų balzamo. Jis mėgsta natūralumą. O natūralu yra tai, kas įprasta. Taip mano jis, ne aš. Pranas atsidūsta. „Vėliau parašysiu.“ Pakšteli į skruostą. Įlipa į autobusą. Neperka bilieto. Važiuos „zuikiu“. Elgsis natūraliai.

Pareinu namo. Supypsi mobilusis telefonas. Pranas rašo: „Neatsisuk! Ar užuodi mane? Apsirikai! Aš tavo telefono ekrane.“ Susiraukiu. Prisiminus Prano kvėpalus darosi šleikštu. Atsisėdu prie stalo. Pasiremiu galvą ir žiaukčioju. Po penkiolikos minučių pasidaro geriau. Pasiimu storą sąsiuvinį. Atsiverčiu. Puslapio viršuje rožiniu flomasteriu parašyta: „Meilė. 800 vienetų“. Išsirenk 67 numerį. Rašau: „Širdelė mano smarkiai plaka, nuo meilės tau esu apakus“. Įsipilu į stiklinę vandens. Praskalauju burną. Išspjaunu. Pranas rašo: „Myliu tave, kaip saulė myli mėnuliuką. Myliu tave, kaip paukštis myli gėlę... ech...aš tave beprotiškai myliu...“. Susimąstau. Taigi aš jam tą patį neseniai rašiau. Negi pamiršo. Staiga prisimenu, kad jis turi tokį pat sąsiuvinį kaip aš. Praskalauju burną. Temsta. Rašau: „Juk žinai, kad saulutė toli, bet ji šildo ir šviečia širdy...Ir atmink, ta saulutė – tai tu... Be tavęs man širdutėj tamsu“. Įjungiu lempą. Pranas neberašo. Matyt, mama atėmė mobilųjį telefoną. Įsijungiu televizorių. Žiūriu senąją animaciją. Pasidaro labai gera ir ramu. Ne, ne dėl Knysliuko balionėlio. Dėl Prano telefono.

Ryte Pranas rašo: „Tavo žodžiai, žvilgsnis nuoširdus, laukiantis švelnaus prisilietimo... Aš jame paskėstu lyg sapne... Laukiu jo ir mūsų susitikimo...“. Nesugalvoju, ką jam parašyti. Atsiverčiu sąsiuvinį. Prie visų žinučių sudėti pliusiukai. Visos jos jau parašytos. Išskyrus vieną. Rašau: „Vėjyje skrajosiu, vandenyje paskėsiu, ugnyje sudegsiu, žemėje mylėsiu... Aš – mergina, aš – kerėtoja, o tu – mano pasaulis...Šviesk man kelią amžinai. Myliu!“ *Ima darytis silpna. Svaigsta galva. Atsiremiu į sieną. Imu žiaukčioti. Mama mane paguldo. Duoda stiklinę vandens. Aš praskalauju burną. Vanduo dvokia siera. Spjaunu lauk. Ten, kur nutykšta išspjautas vanduo, svyla kilimas. Mama duoda tabletę. Sučiulpiu ją kaip ledinuką. Mamai atrodo, jog man maišosi protas. Sakau, kad ne. Mama įtariai žiūri. Liepia nesikelti iš lovos. Sandariai uždaro langus. Paslepia vaistus ir peilius. Taip pat ir stiklainį medaus. Iš lauko pusės užrakina duris. Išėina į darbą. Aš iškart užmiegu.*

Po valandos iš darbo grįžta tėtis. Atsisėda prie mano lovos. Apsimeta, jog skaito laikraštį. Aš apsimetu, kad miegu. Tėtis pro laikraščio kampelį stebi mane. Aš pro antklodės viršų jį. Po poros valandų tėtis pastebi, jog laiko laikraštį aukštyn kojom. Imu juoktis. Tėtis piktai dėbтели į mane. Niekaip negaliu užsičiaupti. Tėtis sako, kad dvokia siera, ir eina į virtuvę. Patikrinti, ar užsuktas dujų baliono čiaupas. Man ima niežtėti pakaušį. Kasausi. Užčiuopiu du mažus gumbelius. Maždaug toje vietoje, kur būna ožkos ragai. Iš nuostabos net išsižioju. Dar labiau dvokia siera. Purtau galvą. Ne, to negali būti. Gumbeliai sparčiai auga ir smailėja. Pažiūriu į veidrodį. Man šypsosi demonas. Išsigastu. Palendu po antklode.

Po kiek laiko man parašo išsižeidęs Pranas. Supyko, kad nepranešiau neisianti į mokyklą. Jis, vargšelis, po šešių pamokų manęs laukė prie rūbinės. Ištisas dešimt minučių. Parašau trumpą atsiprašymą. Pranas pasisiūlo mane aplankyti. Atsisakau. Klausia, kodėl. Numykiu kažką apie prastą savijautą. Pranas rašo : „Myliu tave, myliu karštai! Mylėk mane ir viskas bus gerai“. Kadangi nebelikę nė vieno meilės vieneto, bandau rašyti pati. Neišeina. *Spjaunu sierą ant kilimo.* Paklausiu, ar čia grasinimas. Pranas supyksta. Teigia, kad aš juo žaidžiu. Manipuliuoju jo jausmais. Nevertinu meilės. Vengiu susitikimų su juo. Aš skaitau žinutes ir mano skruostais rieda ašaros. Bandau parašyti, kad myliu. Prano telefonas išjungtas. Paprašau tėčio paduoti peilį. Šis atneša arbatinį šaukštelį. Griebiuosi už galvos. Rėkiu. Iš nevilties raunuosi plaukus. Be Prano nematau prasmės gyventi. Tėtis patrauko pečiais ir paklausia, ar valgysiu koldūnų. Nubraukiu ašaras ir linkteliu galvą.

Vakare Pranas man paskambina. Atsiprašo už dieną iškeltą sceną. Paklausia, kaip jaučiuosi. Prasmingai patyli. Dar kartą pasisiūlo mane aplankyti. Aš prasmingai nutylu. Pranas taip pat tyli. Po poros minučių paklausia, kodėl nenoriu. Sakau, jog droviuosi jo mėlynų akių žvilgsnio. Kad negaliu jam tiesiai pasakyt, ką jaučiu. Nerandu tinkamų žodžių. Geriau jau telefonu... Be to, jo ausys atlėpusios. Dantys kreivi. Ateitis apgailėtina. Kalbos nuobodžios. Smegenys neišsivystę. Draugai – idiotai. Mama – isterikė. Šuo – kiemsargis. Šalikas susivėlęs. Jausmai cukruoti. Raiška dar cukruotesnė. Girdžiu, kaip Pranas verkia. Imu rėkti į ragelį. Vadinu avinu. Sakau, kad niekad neatleisiu už tai, kad arbata apliejo Coelho knygą ir ši supelijo. Priekaištauju už nepateisintus lūkesčius. Už tai, kad yra nepanašus nė į vieną „Alchemiko“ veikėją. Na, nebent į avį iš Santjago bandos... Pranas padeda ragelį. Parašau : „Tai ar išsiaiškinom?“. Pranas rašo : „Tavim tikėjau aš šventai, o tu manim tikrai žaidei...“.

Patraukau pečiais. *Nusilaužiu ragus. Išmetu į šiukšliadėžę.* Įsipilu vandens. Praskalauju burną. Love is over, kad ją kur skradžiai. Bet nieko. „Dykumų moterys moka laukti.“